

kritiseret enkelte mindre Punkter, f. Ex. Beregningen af Gjennemsnitskursen, Afslutningsdagen, om det skulde være en eller flere, og lignende, som den ærede Ordfører har lovet skal blive taget under Overveielse mellem 2den og 3die Behandling. Jeg skal derfor gaa ud fra, at der i det Hele taget er Samstemning om Udvalgets Forslag, som det foreligger, og at der kun er væsentlig Uoverensstemmelse om Forholdet mellem Banker og Sparekasser. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) i hans Theorier om Bankernes og Sparekassernes Virksomhed, som ogsaa ere blevne fremhævede af de ærede Medlemmer for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) og 6te Valgkreds (Gad), men jeg ser ikke, at disse Theorier ramme vort Underendringsforslag til § 11, og det er det, som det her kommer an paa. Vort Forslag til § 11 er et rent Oensigtsmæssighedsforslag, et Forslag, som bygger paa den bestaaende Tilstand, og som betyder, at man vil gaa varfomt frem og ikke gaa videre, end at man er sikker paa, ikke at gjøre mere Skade end Gavn. Naar man derfor overfor Sparekasservirksomheden, ikke tør slaa de Grændser fast, som det ærede Medlem fremhævede som de naturlige og i sig rigtige, saa skal man ogsaa overfor Bankvirksomheden være varfomt med radikale Forandringer i det Bestaaende. Vort Forslag er, som sagt, blot et praktisk, et Oensigtsmæssighedsforslag. Det ærede Medlem ytrede dernæst, at han undrede sig over, at vi ikke havde været saa forsigtige at udskille selve Bankvirksomheden og Sparekasservirksomheden, naar de udøvedes under Et i det samme Institut, og stillet dem saaledes, at hver dannede en særskilt Afdeling med affondrede Midler. Tilbels kan jeg indrømme det Rigtige heri, men jeg vil knytte min Erklæring til de andre, der allerede have været afgivne, at dette har været overveiet i Udvalget; men jeg tror, at Enhver, der vil gaa lidt tilbunds i Sagen, vil sige sig selv, at det er umuligt, thi netop naar Banken begynder at komme i Forlegenhed, trænger den til Sparekassemidler (Vilje: Hør!) Ja, det er ganske rigtigt, men saa maa Grændsen trækkes meget tidligere. Har man først tilladt det samme Institut, hvad Flertallets Forslag tillader for de nu bestaaende Bankers Bedkommende, at have en Bank- og en Sparekasseseafdeling, saa er det en fuldstændig Umulighed at trække Grændsen indenfor selve Institutets Omraade; thi man vil da

blot bevirke, at under vanskelige Forhold alle daarlige Papirer blive lagte til Sparekasseseafdelingen, og Banken arbejder da med de gode for at skaffe Laan. Sondringen bliver da en saadan, at det i Virkeligheden bliver to selvstændige Instituter. Det ærede Medlem maa i saa Fald fordre en langt videregaaende Sparekasselov end dette Forslag og en meget vidtgaaende Banklov, men saa kan jeg ikke forstaa det ærede Medlems Ros over Udvalgets Forslag i det Hele, som netop gaar varfomt frem og bygger paa det Bestaaende. Forøvrigt skal jeg for mit ringe Bedkommende kvittere for den Ros, det ærede Medlem har givet Udvalget. Jeg mener, at vi maa dele den med den høje Regjering, med Sparekassekommissionen og med Landstinget. Vi have rigtignok stillet os paa et andet Standpunkt; men jeg tvivler paa, at dette Forslag var fremkommet, naar ikke Sagen var sat i Gang paa anden Vis. Forøvrigt vil jeg bede om, at denne Ros maa blive fat i en Sparekasse, og at Kapitalen ikke maa være gaaet tabt, naar den engang i Virkeligheden skal indfries. Til den høitærede Minister skal jeg bemærke, at, idet Ministeren kritiserede mine Indvendinger, tror jeg, at han ikke lagde tilstrækkelig Mærke til, at de Konsekventer, som jeg traf af de Misligheder, som jeg mener ligge i Forslaget, hvis vor § 11 ikke vedtages, gik ud fra et Enten—Eller og ikke fra et Baade—Og. Jeg sagde: I det ene Tilfælde komme de Konsekventer, i det andet Tilfælde de Konsekventer, og det var da meget let for den høitærede Minister at slaa min ene Rakke Argumenter med den anden og paa den Maade vise, at de formentlig vare i indbyrdes Modsigelse. Naar den høitærede Minister dernæst mente, at der ingen Fare er for, at Sparekasserne, idet man ved denne Lov søger at støde Bankerne bort istedetfor, som Mindretallet foreslaar, at trække dem til sig, fremtidig skulle drive Bankvirksomhed — for at bruge dette populære og meget let forstaaelige Udtryk, — vil jeg svare ham, og ved samme Leilighed svarer jeg tillige tilbels den ærede Ordfører, at der er i Virkeligheden efter dette Forslag fuld Dispositionsfrihed for Sparekasserne. Der er vel gjort en Reservationsion med Hensyn til Regelomsætning, men det kan ikke være afgjørende, thi det er ikke Formen, der er det Afgjørende, men Krangen til Pengene og det Tryk, som vil hvile paa det paagjældende Institut. Naar det er det eneste Pengeinstitut i en Egn eller en By, saa ville de naturlige Forhold